

Zühre Yıldızı Efsanesi

– İrfan Yılmaz · 31 Aralık 2021

Gökyüzüne gecenin serptiği yıldızların geri toplanması şafak sökerken tamamlanmış olur, bir yıldız hariç. Şafak söktükten sonra hatta Güneş epeyce yükseldiğinde bile gökyüzünde hâlâ asılı duran ve çıplak gözle fark edilebilen tek yıldız: Zühre Yıldızı'dır. Hiçbir zaman göz kırpmayan, asalet ve güzelliğin sembolü olan ve halk arasında; Çoban Yıldızı, Şafak Yıldızı ve Çulpan gibi isimlerle anılan bu yıldız, tarihin her döneminde ve güzel sanatların her dalında sanatçılara esin kaynağı olan Venüs'tür. Peki nedir bu Zühre Yıldızı'nın gizemi? Parlaklığıyla, Müşteri ve Zühal yıldızlarını bile geride bırakan Zühre Yıldızı'nın, başka hiçbir yıldızla nasip olmayan ilginç ve ilginç olduğu kadar da düşündürücü ve ders alınacak bir efsanesi vardır. Zühre Yıldızı Efsanesi yalnızca bir yıldız efsanesi olmayıp, Ademoğlunun nefsi ve şehevî hislerinin, ruhani varlıklar üzerinden ele alındığı çarpıcı bir çöl efsanesidir.

Çöl... Zamanı geldiğinde bir parça gölge ve bir bardak suyun dünya malına bedel olduğu, uçsuz bucaksız kum diyarı. Sahte umutlarla insanların peşine takılıp sürüklendiği aldatıcı serapların mekanı... Göz alabildiğince uzanan kum tepeleri arasında insanoğluna hayat sunabilen başlı başına bir nimet sayılan vahalar ve vahasız yerlerde insanların hayata tutanabildikleri su kuyuları. Çöl efsaneleri; gündüz Güneş'in, gece ayazın gazabı, aldatıcı serapların hayal kırıklığı, kervanlara yapılan harami baskınları ve suyun nimetiyle yoğrulmuştur. Her yıldız bir başka parlar çöl gecelerinde. Hele ki bu yıldız Zühre Yıldızı olursa.

Sözü fazla uzatmadan Zühre Yıldızı efsanemize geçelim. Çölde haramilerin baskına uğrayan bir kervanda, panikle kaçan yaşlı bir adam engin kum tepeleri arasında yönünü yitirir. Can haviyle kaçarken kurtarabildiği hayatı, çöl güneşi ve susuzluğun ölümcül tehdidi altındadır. Umutla bir vaha veya su kuyusu arar saatlerce. Tam umutlarının tükenmeye başladığı anda bir kuyu çıkar önüne. Ne var ki hayata tutunabileceği bu su kuyusunun ağzı büyükçe bir taşla kapatılmıştır. Canını dişine takarak taşı yerinden oynatmaya çalışır ve var gücünü kullanarak kuyunun kapağını aralar. Yaşlı kalbi neredeyse son gücünü kullanmıştır. Su bulmak umuduyla eğildiği kuyunun karanlığına gözleri alıştığında gördüğü manzaranın dehşeti ile geri çekilip sırt üstü kuyunun yanı başına yıkılır. Ayaklarından halatla bağlanmış olan iki kişi, baş aşağı kuyuya asılmış bir vaziyette suya bir karış mesafede su için çırpınıp durmaktadırlar. Öleceğini hisseden yaşlı adam, Kelimeişehadet getirerek kumların üzerine serilir ve ruhunu teslim ederek Hak'kın rahmetine kavuşur.

"Muhammeden Abdühü Ve Resûlü" kelamını duyan kuyudakilerden birisi arkadaşına: "Sen de duydun mu? diye sorar, son peygamberin ismini söyledi. Demek ki ahir zamandayız. Kıyamet'in kopmasına, cezamızın bitmesine az kaldı demektir bu.

Arkadaşının da gözlerinin içi gülmektedir: "Duydum der, ahir zaman peygamberinin ismini söyledi. Bu kuyudan kurtulmamızın vakti yakındır.

Kıyamete kadar bir karış mesafelerindeki suya hasret bırakılarak cezalandırılan bu iki kişi kimlerdi? Ne günahları vardı ki böylesine bir cezaya layık görülmüşlerdi? Kıyamete kadar süren bu azabın Zühre Yıldızı'yla olan ilişkisi yeryüzünde işlenen ilk cinayete kadar uzanır.

Yeryüzünde ilk cinayet aşk sebebiyle işlenmiştir. Hz. Adem'in çocuklarından Kabil, aynı batınla dünyaya geldikleri ikiz kız kardeşini o kadar çok sever ki, kendisinden yaşça küçük olan Habil'e vermek istemez Babasının karşı çıkması ve ikizini Habil'e vermek istemesi üzerine, Kabil, aşk uğruna kardeşi Habil'i öldürür. Rivayet edilir ki o gün bu gündür kim bir cinayet işlerse katilin günahı kadar bir günah da Kabil'in boynuna yüklenir. Babası tarafından lanetlenen Kabil, kız kardeşini, eşi olarak yanına alarak uzak diyarlara giderek, rezil ve sefil bir hayata mahkum olur.

Kabil'in torununun, torununun oğlu, günün birinde, yüzü nirsuz, sefil kılıklı bir adam görünce babasına sorar: "Baba, kim bu adam tanıyor musun?"

Babasının: "Gördüğün bu adam; dedelerinin, dedelerinden Kabil'dir" der. Bunun üzerine çocuk merakla babasına: "Kabil mi dedin! Dedelerimin dedelerinden birisi kardeşi olan Habil'i öldüren bu adam mı?" diye merakla sorar Babasının: "Evet oğlum, gördüğün bu adam Kabil'in ta kendisidir." demesi üzerine,; yerden iri bir taş parçası alan çocuk, nefret ve hışımla Kabil'e fırlatır. Taş darbesiyle oracığa yıkılan Kabil'in halini göklerden izleyen melekler insanoğlunu kınarlar.

Bunun üzerine Allahutaala'dan, melekler "İnsanoğluna verdiğim nefis ve şehvet hislerini sizlere de verseydim, sizler de farklı davranmazdınız!" nidası gelir. Melekler: " Asla derler, biz Rabbimizin buyruklarının dışına çıkmayız, Rab'bimizi sevdiğimiz kadar, günaha girmekten de korkarız!" derler. Bunu üzerine Allahutaala: "Madem öyle, içinizden en çok güvendiğiniz iki arkadaşınızı seçip bana gönderin. Onlara nefis ve şehvet duygularını verip yer yüzüne göndereyim." diye buyurur.

Bu emir üzerine melekler kendi aralarında konuşup anlaşır. Allah'ın yasak ve emirlerine asla karşı gelemeyeceklerine emin oldukları takva sahibi iki arkadaşları, Harut ile Marut'u seçerler. Kendilerine meleklerde olmayan nefis ve şehvet hisleri verilen Harut ile Marut, İnsanlara sihri öğretmek göreviyle şafak sökerken Babil şehri yakınlarına kayan yıldızlar gibi süzülüp inerler. Söz konusu meleklerin, insanlara gündelik işlerini daha kolay yapabilmelerini sağlayacak sihri öğretirken, kendilerinin nasıl bir sınava tabi tutulacaklarına dair bir bilgileri yoktur.

Gecenin sessizliğinde, insan kılığına bürünerek yere inen iki melek Harut ile Marut, kenar mahallelerden Babil şehrinin merkezine doğru yürürken artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağına kendileri de bilemezler. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Babil halkı evlerinden dışarı çıkarken, uzun boylu, güzel giyimli bu iki yabancı da şehrin meydanlığına doğru ilerler. Kervancılar, getirdikleri çeşitli mallarını sergilenmekte, köle tacirleri getirdikleri köleleri satmak için sıraya dizmekte, bir alış veriş telaşı ve uğultusu şehir meydanından ötelere dalga dalga yayılmaktadır. Bu alış veriş telaşı koşuşturmacası içinde insanların önce fazla önemsemedikleri Harut ile Marut, kölelerin satılırken teşhir edildikleri büyük ve

yüksek taşın üzerine çıkıp bir süre dimdik ayakta dururlar. İnsanların alış veriş telaşına düştükleri, uğultunun daha da arttığı bir esnada Harut havaya kaldırdığı ellerini yana doğru açarak: "Ey İnsanlar!" diye bağırr.

Harut'un sesi o kadar gür çıkar ki, meydandaki herkes irkilir. İlahi bir ikaz gibi algılanan bu ses meydana yankılanırken meydanı dolduran kalabalık adeta buz kesilir. Bu sesin nereden geldiğini önce anlayamazlar. Sonra Harut'un nefes kesici konuşmasına dikkat kesilirler. Harut, o güne kadar insanların bilmedikleri sihir hakkında konuşur ve sözlerini şöyle tamamlar:

"Size öğreteceğimiz sihiri sakın ola ki karı kocanın arasını bozmak için, cana kıymak için, toplumda fesat çıkarmak ve bozgunculuk yapmak için kullanmayın. Bilesiniz ki; böyle bir durumda gizli aşikâr ne varsa her şeyi layıkıyla bilen Rabbimiz sizleri büyük bir azapla cezalandırır, haberiniz olsun."

İnsanlar, o gün duymadıklarını duyar ve görmediklerini görürler. Gece olduğunda Babil halkı toprak damlı evlerden saraylara uzanan derin hayallere dalarken, iki melek sessizce şehrin kapısından çıkıp çölün karanlığına ilerler ve bir kum tepesinin üzerinden İsm-i Âzam duasıyla gökyüzüne doğru iki ışık olarak yükselirler.

Melekler, günün ilk ışıklarıyla şehre gelip akşam karanlığı çöktükten sonra şehirden ayrılmaktadırlar. İnsanlar "Sihir" adı verilen ve sebebi gizli olan bu gücü uygulama telaşına düşmüşlerdir. Günlerce uzayan işler bir çırpıda bitmekte, tarlalar daha çabuk sulanmakta, duvarlar daha kolay örülümektedir. Ancak insanların yeni tanıştıkları bu sihir ve bu sihiri kendilerine öğreten meleklerle verilen nefis ve şehevi hislerden sonra hiçbir şey eskisi olamayacaktır.

Meleklerin yine göğe yükseldikleri bir gece, perileri kıskandıran güzellikte bir kadın belirir çölde. Nadide bir çöl çiçeği olan zühre çiçeğinden yaratılan ve adını da bu çiçekten alan inanılmaz güzellikteki kadın bu efsaneyi bambaşka bir boyuta taşıyacaktır.

Günler bu şekilde akıp giderken günün birinde Harut'la Marut'un yanına güzeller güzeli bir kadın gelir. Bu kadın çöl çiçeğinden yaratılan Zühre'den başkası değildir. İki melek, kadının güzelliği ve zarafeti karşısında hayranlığını gizleyemezler. Zühre'nin güzelliğini daha önce gördükleri hiçbir şeyle kıyaslayamazlar. Kadının şuh bakışları, iki meleğe daha önce hiç tatmadıkları bir duyguyu tattırır. O güne kadar bilmedikleri bir duygunun etkisine kapılırlar. Bu kalbi tutsak eden, iradeyi etkisi altına alan önüne geçilemez duygudur. İki melek istese de istemeseler de kadına eğilim gösterirler.

Bakışlarındaki tılsım, sesindeki sihir, dudaklarında gonca gül tebessümüyle melekleri etkisi altına alan Zühre daha ilk görüşmelerinde melekleri kendisine âşık ve tutsak etmiştir. İkinci kez görüldüğünde yanında nur yüzlü masum bir çocuk vardır. Zühre, meleklerle hiç beklemedikleri bir teklifte bulunur: "Yanımdaki bu çocuğu öldürün, o zaman sizinle birlikte olurum!" Haksız yere cana kıymanın affedilmez günah olduğunu bilen melekler bu teklife yanaşmazlar. "Biz,

Rabbimizden korkarız. Böyle bir günaha giremeyiz.” derler. Israrda bulunmayan Zühre, çocukla birlikte yanlarından ayrılıp, çölün enginliğinde gözden kaybolur.

Zühre'nin üçüncü gelişi, meleklerinin direncini kıran bir geliş olur. Çöl çiçeği güzelliğinin zirvesindedir. Bir elinde şarap testisi bir elinde masum çocuğun eli vardır. Sıradışı bir çöl gecesidir. Zühre şarap dolu kadehi meleklerle uzatır. Melekler şarap içmenin kendilerine yasaklanmış olduğunu bilmelerine rağmen, Zühre'nin karşısında düştükleri çaresizlikle, bu isteği daha makul bulup şarabı içerler. Zühre sorar: "Siz nasıl ışık haline gelip gökyüzüne yükseliyorsunuz?" Melekler, "İsm-i Âzam Duasıyla..." karşılığını verince, Zühre: "Bana da öğretiniz!" teklifinde bulunur ve İsm-i Âzam Duası'nı öğrenir.

Gecenin ilerleyen saatlerinde şarap testisi bitmiş, melekler sarhoş olmuştur. Ait oldukları yere dönecekleri yerde geceyi sarhoş bir halde çöl çiçeğiyle birlikte geçirmişlerdir. Ertesi gün ayıldıklarında çöl çiçeğiyle birlikte olduklarını ve masum çocuğu da öldürdüklerini anlarlar, ancak iş işten geçmiş son, pişmanlıkları bir fayda vermemektedir.

Çöl çiçeği sessizce yanlarından ayrılıp gözden kaybolur, bir daha da Zühre'yi çölde göremezler. Zira çölün nadide çiçeği öğrendiği İsm-i Âzam duasıyla gökyüzüne yükselmiş ve bir yıldız olmuştur: Zühre Yıldızı.

Pişmanlıklarıyla yeryüzünde kalan iki melek ne yapacaklarını bilmez bir haldeyken Rabbin buyruğunu işitirler: "Melek olduğunuz halde, bir kadın karşısında, nefsinize ve şehvetinize hakim olamadınız. Şarap içtiniz, cinayet işlediniz. Şimdi söyleyin bakalım cezanızı bu dünyada mı, yoksa ahrette mi çekmek istersiniz?"

Melekler pişmanlığın gözyaşları arasında Allah'a dua ederler. "Rabbimiz, senin sınırsız merhametine sığınırız. Ahretteki sonsuz cezaya dayanamayız. Bizim cezamızı bu dünyada kes."

Efsanemizin giriş bölümünde vurguladığımız; ayaklarından bağlı olarak kuyuya sarkıtılan ve kıyamete kadar bir karış önlerindeki suya hasret bırakılan iki kişiyi hatırladınız mı?

Videolu efsane

www.youtube.com/watch?v=yhv4GdeK-QA